

Список использованных источников:

1. Мюллер Д. Общественный выбор III / Пер. с англ. Под ред. А. П. Заостровцева, А. С. Скоробогатова. – М.: ГУ ВШЭ, 2007.

G. Baktiyarova, Zh.S. Hussainova. The modern nature of the state as a socio-economic entity.

Summary

The article analyzes the economic specifics, role and subjective certainty of the state in the modern system of social reproduction.

Keywords: the state, economic subjectivity of the state, public sector.

Боднар О. А.

*Асистент кафедри фінансів, банківської справи та страхування,
Миколаївський національний аграрний університет,
м. Миколаїв, Україна
bodnarolena1606@gmail.com*

ФОРМУВАННЯ ІНСТИТУЦІЙНОГО СЕРЕДОВИЩА АГРОПРОМИСЛОВОГО ПІДПРИЄМНИЦТВА

Визначено поняття агропромислового підприємництва; інституціоналізації сільськогосподарського підприємництва; наведений впорядкований набір інституційної структури агропромислового підприємництва; обґрунтована залежність основних складових елементів інституційної структури агропромислового підприємництва; запропонований підхід у розвитку системи управління АПК.

Ключові слова: інститут, інституціоналізація, сільськогосподарське підприємництво, інституційна структура агропромислового підприємництва, приватна власність, аграрний ринок, державне регулювання.

Стійке функціонування сільськогосподарського підприємництва можливо тільки при ефективній реалізації його інститутів. Таким чином, проблема інституціоналізації економіки по відношенню до підприємництва в аграрній сфері є актуальною.

Аналіз агропромислового підприємництва показує, що рівень підприємницької активності залежить, в першу чергу, від розвиненості формальних та неформальних інститутів.

Співвідношення організаційно-правових та соціально-психологічних компонент в різних інститутах неоднаково, але вони об'єктивно притаманні кожному інституту [1]. Слід зазначити, що попит на інститути висувають індивіди, групи або суспільство в цілому, так як громадські або групові

витрати по зі створення та існування інституту повинні бути менше витрат, що виникають при за його відсутності.

Інституціоналізація сільськогосподарського підприємництва являє собою процес становлення нових, перетворення вже існуючих інститутів і усунення неефективних, застарілих правил і норм функціонування суб'єктів господарської діяльності.

Агропромислове підприємництво являє собою систему організаційно-економічних відносин, що складаються між індивідуальними власниками засобів виробництва, партнерами і колективними підприємствами з приводу виробництва сільськогосподарської сировини, його переробки та доставки готової продукції аграрної сфери кінцевого споживача з найменшими трансакційними витратами.

В інституційній структурі агропромислового підприємництва, тобто в визначеному впорядкованому наборі його інститутів, можна виділити наступні основні елементи: інститут приватної (індивідуалізованої) власності, аграрний ринок і державне регулювання. Об'єктами індивідуалізованої власності виступають засоби виробництва. Але ці блага цінні саме тим, що вони можуть використовуватися для виробництва предметів споживання.

Ринки також є одним з основних елементів інституційної структури, вони являють собою систему обмежень, норм і правил поведінки. Тому правомірно їх відносити до інститутів поряд з іншими елементами інституціональної структури.

Державу, яка є основним політичним інститутом для всієї економіки та базовим джерелом формальної інституціоналізації, представлено в інституціональній структурі сільськогосподарського підприємництва у вигляді державного регулювання.

Завданнями державного регулювання агропромислового підприємництва є стабілізація і підвищення ефективності аграрного виробництва, забезпечення продовольчої безпеки, підтримання економічного

паритету між сільським господарством і іншими галузями, зближення рівня доходу працівників сільського господарства і промисловості, захист вітчизняних товаровиробників.

При цьому держава має можливість використовувати по відношенню до сільськогосподарського підприємництва різноманітні методи регулювання, а саме правові, економічні, політичні [2].

Таким чином, сукупність основних елементів інституційної структури агропромислового підприємництва утворює досить самодостатню замкнуту систему, де кожен елемент тісно взаємодіє з іншим елементом. Так, інститут приватної власності не може бути ефективним без розвиненого ринку. При цьому ринок завжди може бути модифікований державним регулюванням, яке забезпечує зниження трансакційних витрат ринкового механізму. Але в той же час державне регулювання ринку можливо тільки в межах обмежень існуючого інституту власності.

Отже, на нашу думку, на сучасному етапі цілком виправданий наступний підхід у розвитку системи управління АПК: свобода – сильним, підтримка – слабким. А механізм здійснення цієї мети: поєднання великих сільгоспформувань з середніми, дрібними селянськими (фермерськими) і особистими підсобними господарствами; широкий розвиток сільськогосподарської та споживчої кооперації, агропромислової інтеграції.

Список використаних джерел:

1. Лузан О. Ю. Розвиток інституційних механізмів регулювання аграрного підприємництва [Текст] : автореф. дис. ... канд. екон. наук : 08.00.03 / О. Ю. Лузан; Нац. акад. аграр. наук України, Нац. наук. центр «Ін-т аграр. Економіки». – Київ, 2015.

2. Мельник О. І. Інноваційне підприємництво як фактор розвитку аграрного сектора економіки [Електронний ресурс] / О. І. Мельник. – Режим доступу : <http://217.77.213.157:8080/jspui/bitstream/123456789/362/3/%D1%81%D1%82%D0%B0%D1%82%D1%8C%D1%8F%20%D0%BC%D0%B5%D0%BB%D1%8C%D0%BD%D0%B8%D0%BA.pdf>.

O. Bodnar. Formation of the institutional environment of agro-industrial enterprise.

Summary

The concept of agro-industrial enterprise is defined; institutionalization of agricultural entrepreneurship; The ordered set of institutional structure of agroindustrial enterprise is given; the dependence of the main components of the institutional structure of agro-industrial

enterprise is substantiated; the proposed approach in the development of the management of agro-industrial complex..

Keywords: institute, institutionalization, agricultural entrepreneurship, institutional structure of agroindustrial enterprise, private property, agrarian market, state.

Боднар О. А.

*Асистент кафедри фінансів, банківської справи та страхування,
Миколаївський національний аграрний університет,
м. Миколаїв, Україна
bodnarolena1606@gmail.com*

Камашев А. В.

*Здобувач вищої освіти обліково-фінансового факультету,
Миколаївський національний аграрний університет,
м. Миколаїв, Україна
fcbarca10@bigmir.net*

ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЯ В УКРАЇНІ: ПРОБЛЕМИ ТА РИЗИКИ

Досліджено основні проблеми та ризики бюджетної децентралізації в Україні. Визначено сильні, слабкі сторони, можливості та загрози децентралізації.

Ключові слова: децентралізація, об'єднана територіальна громада, Державний бюджет України, SWOT – аналіз.

На сьогоднішній день, децентралізація виступає однією з форм розвитку демократії, що дозволяє при збереженні держави та її інститутів розширити місцеве самоврядування, активізувати населення на вирішення власних потреб та інтересів, звужити сферу впливу держави на суспільство, замінюючи цей вплив механізмами саморегуляції, виробленими самим суспільством, зменшити витрати держави і платників податків на утримання держапарату [1, С. 96].

Питання децентралізації в Україні досліджувалося у працях багатьох науковців. Серед яких: Л. Маршук, І. Гнидюк, Ю. Гороховська та інші. Проте, тема не втрачає своєї актуальності та потребує подальших досліджень.

Найбільш вагомим та основним нормативно-правовим актом, у якому закладені основні норми проведення реформи адміністративно-територіального устрою є Закон України «Про добровільне об'єднання громад» від 05.02.2015 р. № 157-19 [2].